

LBRIS

We know
books

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Mina Decu

Concept grafic și DTP:
Silvia Olteanu

Corector:
Dorina Lipan

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1964

Copyright © Leonida Neamțu, 1972

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP poate fi consultată
pe siteul Bibliotecii Naționale a României

ISBN 978-606-9605-80-6

2021

Tipar: Artprint

LEONIDA NEAMȚU

Teroare pentru colonel
Acoperiș cu demoni

Publisol

LIBRIS

We know
books

LEONIDA NEAMȚU s-a născut în 1934, la Soroca (azi, Republica Moldova). În 1940, odată cu ocuparea Basarabiei, familia se refugiază în Maramureș, locuind în Vișeu, apoi în Sighet.

După studiile liceale, urmează cursurile Facultății de Filologie a universității clujene.

Debutează, în 1952, cu un volum de poezii, în *Almanahul literar*, revistă coordonată de poetul A.E. Baconsky. Începând cu anul 1964 începe să publice exclusiv romane.

Devine redactor la *Almanahul literar* (care își va schimba numele în *Steaua*) și membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Moare pe 25 octombrie 1991, la Cluj-Napoca, lăsând în urmă peste treizeci de volume publicate și câteva manuscrise.

Teroare pentru colonel

La urma urmelor, ce poate să însemne ESSO? *Cowards die many times before their death.*¹ Te-ai gândit că ESSO își are locul undeva în tenebrosul spațiu dintre magie, spaimă și moarte?

Bătea un vânt. Cu lungi plete întunecate, ochi dilatați sub sprâncenele drepte, în picioare dincolo de perdelele cuprinse de un tremur alarmant, Clementina însăși părea o vrăjitoare, o stăpână peste alchimii și umbre, ce deținea secretul sintezei definitive. Necunoscutul nu răspunse, fuma dintr-o țigaretă lungă și subțire, absorbit doar să urmărească șuvița de fum ce i se încolăcea ca un ștreang în dreptul gâtului. Pe o coală țintuită de raftul de sus al bibliotecii cu ajutorul unui ac de seringă înfipt oblic, năluceau patru litere grațioase și mari: ESSO.

– Prin urmare, poate să-mi explice acum, cineva, ce este magia neagră?

Nimeni nu se gândi să răspundă și Tânărul Medic se apropie de pick-up.

– Ce muzică preferați să vă mai pun?

– Faraonii..., începu Clementina, dar se poticni, renunță.

Tânărul Medic întoarse o față mirată spre ea. Mișcarea fu atât de acută încât ochelarii i se deplasară pe nas. Și-i îndreptă cu un gest puțin iritat.

Necunoscutul, în colțul canapelei, păru să se trezească din reveria sa fumeoasă: de fapt ascultase cu atenție tot ce se discuta. Crezu de cuviință să explice:

¹ Cei lași pier adese chiar înaintea morții lor (William Shakespeare, din *Iulius Cezar*, trad. Dan Costinaș)

– Domnișoara nu se referă la muzică, ci la întrebarea ce ați... – păru să-și aleagă cu grijă cuvântul – formulat-o mai înainte, cu privire la magia neagră. Pe drept cuvânt s-a gândit la faraoni, care pedepseau cu moartea, peste secole și milenii, pe cei ce le violau mormintele.

Isprăvind ce avea de zis, își dădu seama că nu fusese prea convingător.

Tânărul Medic îl examinează cu o ironie politicoasă.

– Aceasta înseamnă, după dumneavoastră, magie neagră?

– Mai știi? Cunoașteți, bineînțeles, cazul arheologului care a murit imediat după descoperirea mumiei ce purta pe obraz semnele unei răni. Pe fața arheologului s-a căscat, inexplicabil, o rană identică...

Acum se exprimase mai exact.

– Nu, nu-l cunosc, replică Tânărul Medic, politicoș și glacial.

– Eu aș dori Fantastica, dacă se poate, vorbe Cosima.

Probabil vocea i se auzea pentru întâia dată; până atunci rămăsese în fotoliu, cu bărbia rezemată-n palmă; fusta scurtă se ridicase până la jumătatea coapsei, totuși poziția ei n-avea nimic frivol; intuind asta, bărbații evitau să-i privească genunchii albi, frumoși.

Buzele subțiri ale Tânărului Medic se contractară într-un zâmbet, probabil aprecia preferința, totuși observă:

– Să vedem ce mai conține discoteca, eu n-am idee; ea și dumneavoastră, am fost pur și simplu luat de pe stradă... Beethoven, Bellini... Berlioz; iată: Fantastica! Ordinea e perfectă.

– Nu în întregime, se insinuă calm și cumva întins pe un registru neutru, glasul Cosimei, doresc doar finalul... cu clopotele. Doar finalul.

Numai finalul... curată cochetărie, nimic altceva, gândi Tânărul Medic, dar se conformă. Chipul delicat și puțin palid al Cosimei, cu ochi cenușii și visători, absenți, impunea prin rezervă și finețe. În vreme ce muzica se ridica în forță, ca un zid ce-i despărțea, alungându-l pe fiecare în singurătatea lui. Necunoscutul se hotărî să ridice o hârtie îndoită în patru ce zăcea de mult timp la picioarele sale. O apucă între degetul mare și arătătorul mâinii stângi. Pe mijlocul aceleiași mâini purta inel de argint, cu piatră, neagră, opacă. Desfăcu foarte încet bilețelul, ca și cum s-ar fi temut ca foșnetul hârtiei să nu tulbure audiția. Citi ce scria acolo. Prin ochii lui trecu o vâlvătaie posomorâtă. Clementina, de la fereastră, îi urmărise mișcările; întrebă din priviri și cu o abia sesizabilă mișcare a capului, ce e. Necunoscutul ignoră întrebarea, umerii îi săltară puțin într-o involuntară tresărire, apoi ascunse hârtia în buzunarul de la spate al pantalonilor albi, din pânză de in țărănească. Pe ciudatul mesaj o caligrafie dreaptă, impersonală, ce ar fi sfidat eforturile oricărui grafolog, avertiza: *Destinul îți prescrie moarte blândă. Ești norocos!*

Muzica scăzu, se stinse, se ridică iar, vertiginos. Poate jignită că nu primise răspuns, poate fără niciun motiv, dintr-o toană oarecare, Clementina întoarse spatele celor din încăpere, trecu dincolo de perdea, lipindu-se cu pântecul de pervazul ferestrei. Prin perdeaua fină și foarte subțire, i se distingea linia formelor, talia, șoldurile pronunțate, fesele pline, reliefându-se prin fusta galbenă, strânsă pe corp.

Dincolo de fereastră, orașul strălucea, risipit în spațiu, înălțat pe șapte coline, ca Roma, ca Istanbulul.

Se profila un șir de brazi, luminat de jos, cu vârfurile negre, orientat în așa fel că părea un detașament ce înaintează, fără a ajunge vreodată, spre Nord!

Doi

Veni ora magiei negre.

Colonelul Lauden își plimbă degetele pe suprafața lucie a mesei. Avea mâini urâte, osoase, reci, cu degetele lungi și strâmbe, totuși foarte abile. Nu-i tremurau nici în momentele de criză. Își aplecă pe umăr capul, viziunea reveni înspăimântător de reală: e îngropat până la gât în lut umed; umbre întunecate, colosale, ridică armele, țintesc în capul lui, ropote de împușcături răsună, iar el moare. Craniul zdrobit face explozie, iar el moare. Lutul galben e împrăscat cu sânge, iar el moare. Umbrele râd și mai descarcă o dată armele, pentru distracție, iar el moare...

În bivuacul subpământean nu pătrundea nimeni fără aprobarea sa, iar el dădea aprobări cu douăzeci și patru de ore înainte, dacă era cazul, dar nu era cazul aproape niciodată. Uneori, cei ce obțineau totuși bilet de trecere dispăreau înainte să se fi scurs cele douăzeci și patru de ore. Normal. Te pierzi ușor și fără urmă în apropierea frontului. La mică distanță în fața intrării mascate încremenise santinela, un flăcău cu ochii albaștri, un bavarez ce privea visător, drept în față, spațiul dezolant și cenușiu. Câteva ciori croncăneau pe deasupra colinelor pustii. Și zborul lor era somnolent și deznădăjduit.

În ferestruica îngustă ca un crenel, profilul bavarezului se desena clar și apropiat. Lauden vedea tresăririle mușchilor pe gâtul arămiu, sub năvala sângelui. Îl înduioșa că poate suprima oricând, în mai multe feluri, zbuciumul acela al vieții. Suspină, pleoapele vineții îi căzură, marcând o expresie de lene și silă căreia-i luă loc imediat o stranie crispă de satisfacție, ca a cuiva care înghite ceva foarte acru și foarte dulce, o crispă bruscă și directă ca o împușcătură în țintă. Sub pleoape, globul ochilor se mișcă în toate direcțiile, în vreme ce degetele strâmbe se plimbau singure pe măsută, ca picioarele retezate ale unui păianjen gigantic, alegând în cele din urmă una din hârtii.

Citi ce scria: „Moarte îngrozitoare“.

„Moarte îngrozitoare“, strigă Lauden.

Lauden avu o criză. Urlă ca un lup...

Se potoli, urletul se rupse ca o panglică neagră tăiată cu foarfeca. Tot ce făcea era brusc, colțuros. Avea gesturi ascuțite, vocea se ridica în inflexiuni ce înțepau.

Cine mobilase bivuacul se îngrijise de toate, de covorașii moi, de o canapea încăpătoare acoperită cu o cuvertură în care predomină culoarea ivoriului. Afară, santinela își raclă gâtul și scuipă cu măiestrie, la mare distanță. Făcu patru pași și calcă peste scuipat, cu un aer de satisfacție. Se scobi în nas, fredonând ceva dulceag și stupid. Despre moarte nu se pomenea nimic în melodia soldatului. Un vechi proverb etrusc zice: În preajma morții, nimeni nu se gândește la ea. Să fim serioși... Probabil nici nu există proverbe etrusce. Nici etrusci. Lauden se simți terorizat de un gând. Se înserase repede, întunericul invadase cumva prin rostogolire. Aprinse Petromaxul, îl lasă jos în colț, cu presiune scăzută.

Transpirând în podul palmei se întoarse foarte încet, ca o mișcare de ac pe cadran, încercând să-și extragă ființa, trupul, din neantul ce-l cuprindea. Și se gândea în acest timp: „Formula e genială. Dulce, lumină, lumină, parfum, tunet, frig (da, frig...), plus ESSO. „Moartea îngrozitoare“ începe cu dulce – nu e curios? – și cuprinde de două ori lumină, de fapt fulger nimicitor ce destramă legăturile vitale esențiale. Alcătuirile ferme se prefac în ceară informă ce-și varsă brațele moi în golurile ce se cască împrejur.

Tic-tacul ceasului. Un ceas straniu. Din când în când bătaia se aude *dublă*. Ca un piept în care se agită două inimi, și nu se știe care-i de prisos. Uneori, noaptea, în carcasa mare și ruginită pe margini se aude câte un pocnet, ca o descărcare de arcuri, ca un avertisment.

Are gură mare, buze subțiri, și-n momentul ăsta de echilibru, buzele rămaseră încremenite de groază. De sub covorul puțin căscat răsăreau două ace frânte, păroase, negre... Prin capul său febril trecu gândul: un component al lui ESSO trebuie să fie spaima. Asta ar explica parțial de ce...

Izbucni într-un hohot de răs aproape isteric. Păianjenul ieșise în întregime de sub covor, pur și simplu înflorise ca o crizantemă a groazei și, arcuit pe picioarele-i alcătuite din unghiuri, părea că-l examinează și pândește. Era foarte mare și părea agresiv, gata de atac. Părea că tăinuiește o energie odioasă în trupul dinamic, numai pârghii și clești. Lauden aruncă gheata, dar nu nimeri. Mâna sa urâtă și pricepută îl trădase; gângania se ascunse repede, Lauden se așeză, transpirat. În acel moment, deșteptătorul ruginit bătea *dublu*.

Apelul veni când se aștepta mai puțin.

Se repezi la aparat, smulse de pe el învelitoarea de catifea; era conștient că ochii i se învârt în orbite în toate direcțiile ca niște proiectoare ce încearcă să prindă o țintă himerică.

Dintr-o mișcare stabili contactul, degetele îi redeveniră niște instrumente de mare precizie. Vocea lui Viger se auzi extrem de calmă și clară, ca de la un pas.

– Colonelul Lauden!

– Ești în întârziere, Viger. Te ascult. Ce e?

Și-l închipui pe maiorul Viger ridicând mână brațului drept – purta ceasul pe dreapta – și coborând privirea ochilor săi mari, bovini, asupra cadranelui.

– Da, sunt în întârziere cu zece minute, am căutat un loc cât mai potrivit pentru a stabili legătura, conform înțelegerii.

– Bine, iubitele. Ceva nou?

La celălalt capăt, maiorul Viger gândea: „Ăsta e Lauden! Totdeauna găsește momentul nepotrivit pentru a plasa un cuvânt absolut nepotrivit. Ce e aia *iubitule*? De ce *iubitule*, de unde până unde *iubitule*?“ Dar vorbi cu totul altceva:

– Nimic nou. Detașamentul „Nord“ se îndreaptă spre Nord.

– A, bun...

Lauden se simți ca un comandant frustrat de victoria sa de către un uzurpator. Falca i se lungise în receptor, părea bătrân. Falca lungă și ascuțită îi urâtea teribil figura.

– Ce fel de noutăți ai fi așteptat, colonel Lauden? întrebă Viger, pe un ton net provocător.

Lauden plescăi din limbă și rămase o clipă pe gânduri. Să știi, bănuiește ceva, imbecilul. Dar dacă

nu s-a întâmplat nimic, n-are cum... Deodată, gemu prelung, dureros: picioarele păianjenului apăruseră! Două din ele se mișcau repede, parcă ar fi țesut ceva.

- Ce se întâmplă acolo? întrebă Viger.
- Nimic. Am avut un moment de uitare...
- Am auzit un țipăt.

Lauden urmărea mișcărilor păianjenului. Lovi cu piciorul, răsturnă un scaun peste el, dar, parcă bănuind pericolul, bestia se retrase chiar în clipa aceea.

- Nu. Aici n-a țipat nimeni.
- Prea bine, colonele, acceptă Viger. Am totuși o nou-tate pentru tine. Nu știu dacă e cea pe care o așteptai.
- Da? Ce?
- Am pierdut un om. A sucombat...

Lauden răcni:

- De ce nu mi-ai spus de la început? Și imediat, în gând: De ce mă agit? Mă trădez!...
 - Pur și simplu nu bănuiam că te interesează atât.
- Și apoi, iarăși pur și simplu, uitasem.

- Te voi trage la răspundere... pur și simplu! Am stabilit exact ce trebuie să cuprindă rapoartele. Ești un...

La celălalt capăt, Viger gândea: *Dacă mă face nemernic, îl înjur foarte elegant de mamă.*

- ...uituc!

Uituc mai merge. Aproape... un compliment.

- Cine e mortul, maior Viger?

Aha, oficial...

- Un nenorocit. Un soldat bătrân. Nici nu știu ce fel de voce avea.

- Viger! Nu mă interesează vocea lui, ci doar ce număr avea! (De ce am apăsas pe „doar?“.)

- Numărul 35.

Lauden notă repede cu creionul. Viger continuă:

- L-am pierdut acum un ceas. S-a așezat, a primit ordin să se ridice, el zâmbea. Când l-am atins, începuse să se răcească. Și zâmbea! Nu e impresionant?

Moarte blândă, gândi Lauden și pleoapele vineții acoperiră o clipă ochii. Și zberă în receptor:

- Ce ați făcut cu el?

- Cu cine?

- Cu numărul 35.

- A rămas acolo. Așa suna ordinul, orice s-ar întâmpla, continuăm drumul. I-am încrucișat brațele pe piept, frumos. Mulțumit? Colonele! Vreau să-ți adresez o întrebare confidențială: de ce am fost trimis aici, în munții ăștia păcătoși? Aici nu e nimic, nimic.

- Te înșeli, Viger!

Glasul lui Lauden devenise gros, aspru.

- Mă înșel?

- Am terminat convorbirea.

Puțin după miezul nopții, Lauden nu dormea. Ceasul se porni să meargă *dublu*, într-un galop frenetic, apoi una din inimi încetă să bată. Vocea lui Viger se auzi fix la unu.

- Detașamentul „Nord“ îl caută pe colonelul Lauden.

- Vorbește!

- Detașamentul „Nord“ nu mai există! zberă Viger cu voce ascuțită. Nu știu ce se întâmplă cu noi... cu mine. În munți e ceață, beznă, o parte din oameni au pierit... pe ceilalți nu-i mai văd împrejur, i-a apucat groaza, au dispărut...

- În ce condiții ți-ai pierdut oamenii?

- Unul câte unul...
- Nemernicule! Așa se raportează? Vreau cifre!
- Nu mai am niciun chef să-l înjur de mama, gândi Viger. Și cu mine se întâmplă ceva.*
- Degetele strâmbe ale lui Lauden se agățară de creion, își împinse o coală în față, ochii i se învârtiră iar, ca și cum ar fi urmărit o fantomă care trecea în zigzag. Fața lui păru foarte asimetrică, cu falca mult deplasată spre dreapta, ca după o bună lovitură de pumn.
- Ce faci, Viger? Mai ești viu?
- Descifrez la lumina lanternei, în munți e frig, ceață, iar acum a început să...
- Nu mă interesează buletinul meteorologic!
- Vrei să știi cum au murit băieții, înțeleg. Cel mai cumplit a fost cu Otto...
- Care naiba e Otto?
- Otto ceasornicarul...
- Numărul lui!
- Opt. L-a cuprins un fel de demență.
- Perfect.
- Ce ai zis?
- N-am zis nimic. Mai departe!
- Vomă. Greață de prea mult dulce. Ce fel de dulce? Se plângea de gheare. Ce fel de gheare?
- Nu mai pune tu întrebări!
- Dacă mă mai faci o singu... Lauden! Dacă mă mai faci o singură dată nemernic, nu-ți mai spun nimic. Și știu că te interesează teribil. N-am văzut un chip mai pustiit de groază ca al lui O... ca al numărului 8. A căzut în prăpastie. Pe urmă a venit rândul celorlalți trei, cincisprezece, nouă, douăzeci și șapte...
- La ce oră?

– Mă întreb la ce-ți servește să știi și ora. La opt și jumătate. Puțin mai târziu, turbarea l-a apucat pe douăzeci și unu. Se repezea la noi, a trebuit să-l împușc... *Pe acolo se vine numai târâș pe sus și pe jos.*

– Ce ai zis? Repetă!

Liniște. Vocea lui Viger, mult schimbată:

– Așa e că mai înainte am spus ceva absolut de neînțeleș? Dar nu mai știu ce...

– Grăbește-te să-ți termini raportul!

– De ce? *Începe și cu mine? Acum sunt singur. Utitimul.*

– Servește-te cu un șnaps! Cred că ai coniac la tine.

– Singur. Am.

– Ei bine, trage o înghițitură. Vorbim apoi.

– Prefer să beau după ce termin discuția.

– Nu, iubitule. Vreau să discut în continuare cu un om care nu și-a pierdut curajul.

Pauză, cam un minut.

– Ei bine, am gustat coniacul. N-are niciun gust. Nici miros. *Luminile acestea coboară... și urcă... de sus... de jos.*

– Adună-ți gândurile, Viger. Ce mai ai de adăugat?

– Ce mai dorești de la mine? N-are rost să continui drumul de unul singur. Pe aici nu e nimic!

Nu mai am nevoie de el. Să crape! gândi Lauden.

– Te înșeli! E ceva acolo, ceva, ceva... Ceva ce te așteaptă.

– Nu pricep. Ce mă așteaptă? Ce? Lauden! Acum pot veni înapoi?

– Numai să izbutești!

– Numai să... ce?

– Ascultă! Nu se petrece nimic neobișnuit...?